

Capitolul 1

Cufărul lui Devon

E ca și cum o pasăre cu o singură aripă s-ar fi ghemuit în colțul livingului. Rănită. Încercând să zboare de fiecare dată când centrala pornește cu un clic și cu un mormăit și suflă aer rece pe cearșaf și-l ridică și-l flutură pentru o clipă înainte de a-l lăsa din nou să cadă. Nemișcat. Mort.

Tata l-a acoperit cu cearșaful cenușiu ca să nu-l mai văd, dar știu că e acolo. Și încă-l pot desena. Îmi iau creionul cu cărbune și reproduc ce văd. O chestie cenușie aproape cât mine de mare. Cu o singură aripă.

Sub cearșaf e proiectul lui Devon pentru Vulturii Cercetași. E cufărul pe care-l fac tata și Devon, pentru ca el să-i poată învăța apoi pe alți Cercetași cum să facă un cufăr. Pipăi cearșaful ca să mă asigur că acolo, dedesubt, e cufărul. E rece și tare și țeapăn pe dinafară și cavernos pe dinăuntru. CAVernos înseamnă plin de cavități sau de spații goale, așa scrie în Dicționarul meu. Asta e înăuntrul cufărului lui Devon. Spații goale. Pe dinafară e partea care seamănă cu o aripă ruptă de pasăre, pentru că atârnă cearșaful peste ea. Sub cearșaf e

o bucată de lemn care ar trebui să fie capacul, după ce tata și Devon termină cufărul. Numai că acum nu știu cum mai pot face asta. Acum că Devon s-a dus. Pasărea o să încerce să zboare, dar n-o să ajungă nicăieri. Doar o să plutească și-o să cadă. O să plutească și-o să cadă.

Cenușiul dinafară e înăuntru. Înăuntrul livingului. Înăuntrul cufărului. În mine. Totul e atât de cenușiu încât dacă aprind veioza mă înțepă ochii și mă dor. Așa că toate becurile sunt stinse. Dar tot e prea luminos. Ar trebui să fie întuneric înăuntru și asta-mi doresc, așa că-mi bag capul sub perna canapelei, acolo unde materialul verde în carouri miroase ca transpirația tatei și ca șosetele lui Devon și ca popcornul meu, și simt perna moale și grea pe cap și o apăs și mai tare, astfel încât intru sub ea cu umerii și cu pieptul, și greutatea ei mă împiedică să plutesc și să cad și să plutesc și să cad asemenea păsării.

Capitolul 2

Privește Persoana

— Caitlin, îmi spune tata, tot orașul e supărat din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Vor să ne ajute.

— Cum?

— Vor să fie lângă tine. Să stea de vorbă cu tine. Să te ducă la plimbare.

— Nu vreau să fie lângă mine, sau să stau de vorbă cu ei, sau să merg la plimbare cu ei.

Tata oftează.

— Vor să te ajute să mergi mai departe, Caitlin... fără Devon.

Nu știu ce *înseamnă* asta, dar la noi acasă vin o mulțime de oameni. Aș vrea să mă pot ascunde în camera lui Devon, dar acum nu mai am voie acolo. Nu mai am voie acolo din Ziua Când Viața Noastră S-a Destrămat și tata a trântit ușa camerei lui Devon și apoi s-a sprijinit cu fruntea de ea și a plâns spunând „Nu, nu, nu, nu, nu, nu“. Așa că nu mă mai pot duce în ascunzătoarea mea din camera lui Devon și-mi lipsește asta.

Încerc să mă ascund în camera mea și să desenez, dar tata vine după mine.

Se aud atâtea voci la noi acasă. Vocile băieților din grupa de cercetași a lui Devon. Îi recunosc după pantalonii verzi. Și după lucrurile frumoase pe care le spun despre Devon.

Vocile rudelor. Tata mă prezintă tuturor. Îmi spune „Hei, îți amintești de...” și apoi spune un nume.

Îi spun „Nu”, pentru că nu-mi amintesc.

Tata îmi spune Privește Persoana, așa că mă uit cu coada ochiului la un nas sau la o gură sau la o ureche, dar tot nu-mi amintesc.

O voce spune: „Sunt vărul tău de-al doilea.”

O altă voce spune: „Nu-i așa că a fost o slujbă minunată?”

O altă voce spune: „Îmi plac desenele tale. Ești o artistă foarte talentată. Vrei să desenezi ceva pentru mine?”

O altă voce spune chiar: „Nu-i așa că ești norocoasă că ai atâtea rude?”

Nu mă simt norocoasă, dar ei continuă să apară.

Sunt rude pe care de-abia dacă le-am văzut de câteva ori când Devon era aici, deci cum ne pot ajuta?

Vecini cum e omul care a țipat la Devon să nu mai calce pe gazonul lui. Cum ne poate ajuta el?

Oameni de la școală. Doamna Brook, psihologul meu. Domnișoara Harper, directoarea. Toți profesorii pe care i-am avut încă de la grădiniță, în afară de profesoara mea adevărată din clasa a cincea, pentru că a plecat după ce s-a întâmplat la școala lui Devon. Nu Mă Prind, dacă la Școala Elementară James Madison nu s-a întâmplat nimic rău, de ce a trebuit să plece? Acum o am profesoară pe doamna Johnson. Ea nici măcar nu l-a cunoscut pe Devon, ne-a spus doar că l-a văzut jucând baschet. De două ori. Eu i-am văzut jucând pe cei de la LA Lakers de mai mult de două ori. Nu încerc să-i ajut.

— Caitlin, dacă vrei vreodată să vorbești despre ce s-a întâmplat, să-mi spui, îmi zice doamna Johnson.

— Pentru asta o am pe doamna Brook, îi spun.

— Am putea să stăm toate trei de vorbă.

— De ce?

— Ca să știm cum stai.

Arunc o privire prin living și apoi mă uit fix la cufărul acoperit de cearșaf.

— Stau aici.

— Scuză-mă. Voiam să spun ca să știm cum te simți.

— Ah. Doamna Brook știe cum mă simt, așa că puteți afla de la ea. Ar fi superfluu. În Dicționarul meu scrie că suPERfluu înseamnă ceva ce este mai mult decât suficient sau necesar.

— Mă gândeam pur și simplu că ar fi drăguț să ne facem timp să stăm puțin de vorbă.

Clatin din cap.

— SuPERfluu mai înseamnă și caracterizat de risipă.

— Păi... bine atunci, spune ea. Cred că pot să vorbesc cu doamna Brook.

— Doamna Brook spune că puteți vorbi oricând cu ea, pentru că are ușa mereu deschisă, îi spun doamnei Johnson. De fapt, de cele mai multe ori e închisă. Dar dacă bați la ușă, își amintește s-o deschidă.

— Mulțumesc, Caitlin.

Nu pleacă. Înseamnă că mai așteaptă să spun eu ceva. Urăsc chestia asta. Transpir și simt furnicături la subraț. Sunt gata să încep să-mi sug mâneca, așa cum fac în recreație, dar apoi îmi amintesc.

— Cu plăcere, îi spun.

Și pleacă.

Am reușit! Mă duc la frigider și pun un abțibild cu o față zâmbitoare sub tabelul cu BUNELE TALE MANIERE. Încă șapte și-o să mă pot uita la un film.

Când mă întorc dinspre frigider văd un zid ca o bezea albastră pufoasă în fața mea. Miroase a tartă cu mere și scortişoară Pop Tart și respiră zgomotos. E vreo altă vecină sau vreo altă rudă. Nu știu exact. Îi tremură mâinile. Într-o mână are un șervețel, iar pe cealaltă o întinde spre mine. Are un cerc alb în ea.

— Vrei bomboana asta?

— Nu știu.

N-am mai mâncat bomboane de la ea înainte și nu știu dacă o să-mi placă. Dar îmi plac cam toate bomboanele din galaxie. Totuși, nu-mi place să fiu prinsă în cursă de zidul ăsta albastru pufos.

— Ia-o, îmi spune ea și mi-o pune în palmă.

Așa că o iau ca să nu-i mai simt mâna moale și grăsuță peste a mea pentru că mi se face greață.

— Mai ia una, îmi spune.

O iau repede ca să nu mai trebuiască să o simt din nou atingându-mă.

Încearcă să mă mângâie pe cap cu mâna în care ține bomboanele, dar mă feresc.

Fug și mă ascund după tata. Și mănânc bomboanele. Sunt mentolate. Mi-ar fi plăcut să fie jeleurii-viermișori, pentru că sunt preferatele mele, dar Mă Descurc. Partea bună e că nu pot să vorbesc cu gura plină, pentru că e nepoliticos, așa că dacă îmi țin gura plină pot fi în propria mea lume Caitlin.

Când termin bomboanele tot nu vreau să vorbesc, așa că îmi bag capul sub pulovărul tatei și-i simt căldura pieptului când respiră și simt și mirosul Antiperspirantului și Deodorantului Gillette Cool Wave. Nici măcar nu spune „Nu, Caitlin“ și nici nu încearcă să mă tragă afară. Mă lasă să stau acolo și mă mângâie pe cap prin pulovăr. Dacă e prin pulovăr, nu mă deranjează.

Altfel nu-mi place să mă atingă nimeni. Tata vorbește cu oamenii de dincolo de pulovăr și vocea lui se simte ca o vibrație murmurătoare. Închid ochii și-mi doresc să pot rămâne acolo pentru totdeauna.

Capitolul 3

Haide Să Vorbim Despre Asta

Tata spune că e timpul să mă întorc la școală, așa că iată-mă.

Înapoi în cabinetul doamnei Brook.

Așezată la măsuta rotundă.

Mă uit pe pereți și văd că nu s-au schimbat prea multe, doar că fața furioasă de pe Tabelul cu Expresii Faciale are acum mustață. Știu asta pentru că m-am uitat la tabel cam de un milion de ori ca să reușesc să-mi dau seama ce emoții se potrivesc cu fiecare față. Nu mă pricep prea bine la asta. Trebuie să folosesc tabelul pentru că atunci când mă uit la fețe adevărate nu Mă Prind. Doamna Brook spune că oamenilor le este greu să mă înțeleagă pentru că am Asperger, așa că eu trebuie să depun un efort suplimentar ca să-i înțeleg pe ei, și asta înseamnă să exersez cu emoțiile.

Aș prefera să exersez desenatul.

— Bună, Caitlin, îmi spune doamna Brook încet.

Încă mai miroase a Gel de Guș Dial.

Mă uit la tabel și dau din cap. Asta înseamnă că ascult, chiar dacă nu avem contact vizual.

— Cum te simți?

Mă mai holbez o vreme la tabel și mă aud oftând. Simt că mi-e greață de parcă aș fi în recreație, pe care o urăsc cel mai tare, dar trag aer în piept și încerc să Mă Descurc. În cele din urmă spun:

— Mă simt ca la Video.

Doamna Brook se apleacă peste masă spre mine. Nu prea aproape de Spațiul meu Personal, pentru că dacă se apropie prea mult o să-mi folosesc cuvintele ca s-o fac să se retragă.

— Poftim?

— Vi-de-o.

— Ce vrei să spui?

— Dau pe repede-înainte părțile proaste și dintr-odată mă uit la ceva și nu știu exact cum am ajuns acolo.

Se scarpină în cap cu degetul arătător. Celelalte degete se mișcă prin aer de parcă ar face cu mâna. Apoi se oprește.

— Înțeleg, îmi spune.

Mă uit în jur prin cameră.

— Ce înțelegeți? o întreb.

— Cred că ai vrea să uiți evenimentele dureroase prin care ai trecut.

Aș vrea să-i spun că prefer videoul pe mut și că aș vrea să coopereze. Dar dacă fac asta o să începem o întreagă discuție Haide Să Vorbim Despre Asta, așa că nu spun nimic.

— Probabil că a fost foarte dificil să participi la slujbă, îmi spune.

Mă întreb ce vrea să spună. Am stat în biserică. N-a fost prea dificil. A fost ca videoul pe mut. Toată lumea a vorbit atât de încet că de-abia îi auzeam și aproape nimeni n-a vorbit cu mine. S-au uitat la mine, ceea ce nu mi-a plăcut, și câțiva chiar m-au atins, ceea ce nu mi-a plăcut deloc, dar n-a încercat nimeni să Înceapă

o Conversație cu mine și nu s-a auzit râsul nimănui ca niște pahare sparte și n-a fost niciun tunet și n-a apărut nimeni de nicăieri și nu s-a întâmplat nimic neașteptat.

— Hai Să Vorbim Despre Asta, spune doamna Brook.

Mă întorc pe scaun, astfel încât să n-o mai văd.

— Știi că ți-e greu, dar nu poți ține totul în tine.

Se oprește din vorbit, dar nu pentru mult timp.

— Ai plâns la slujbă?

Clatin din cap. La slujbă au plâns o mulțime de adulți, nu știu de ce. Majoritatea nu l-au întâlnit niciodată pe Devon. Mă gândesc la cât de mult a plâns tata la slujbă și cuvintele îmi ies pur și simplu pe gură.

— Tata a plâns.

— Te-a supărat lucrul ăsta?

Mă las pe spătarul scaunului.

— Nu mi-a plăcut.

— De ce?

— Nu știu.

— Ai fost tristă din cauza lui?

— Nu știu.

— Ți-a fost frică?

— Nu știu.

— Te-ai simțit inconfortabil?

Încerc să mă gândesc la un alt răspuns în afară de nu știu pentru că Devon spune că oamenilor nu le place prea mult să le spui nu știu. Nu știu de ce. Așa că încerc să mă concentrez din greu la ceea ce m-a întrebat. „Te-ai simțit inconfortabil?” Mă gândesc la ce e confortabil. Când sunt complet acoperită cu păturica mea moale și mov, sau când îmi bag capul sub perna canapelei, sau când îmi citesc Dicționarul. N-am avut niciunul din lucrurile astea la înmormântare.

— Da. M-am simțit inconfortabil.

— De ce?

— Nu știu. Vă rog, nu-mi mai puneți întrebări.

— Caitlin. Tatăl tău e trist.

Mă întorc spre Tabelul cu Expresiile Faciale. Mă întreb de unde știe doamna Brook ce simte el acum. Și mă întreb dacă am făcut ceva rău.

— De ce?

Își întinde capul în față ca o țestoasă, apoi și-l trage înapoi și-mi spune pe Tonul Drăguț:

— Îi simte lipsa lui Devon.

— Oh. LIPSĂ e un cuvânt ciudat, îi spun. L-ați căutat vreodată în Dicționar? Găsești LIPSĂ ca atunci când absentezi de undeva unde ar trebui să fii, și LIPSĂ ca atunci când nu mai ai jeleuri-viermișori și LIPSĂ ca atunci când ți-e dor de cineva.

— Îți lipsește Devon?

— Nu știu.

Își întinde din nou capul ca o broască țestoasă – doar puțin, dar tot observ.

— Oricum, nu a dispărut de tot, să știți, îi spun.

Mă gândesc la camera lui, chiar dacă ușa stă închisă acum, și la bicicleta lui sprijinită de zidul din spate al casei, și la cufărul lui dintr-un colț al livingului.

Face o strâmbătură ca și cum s-ar strădui să Se Prindă.

— Asta așa e, îmi spune încet. O parte din Devon va fi mereu cu tine.

Mă întreb care parte. Din corpul lui n-a rămas nimic pentru că a fost incinerat. Asta înseamnă că a fost ars până când s-a transformat în cenușă.

— Poți să-l simți?

Mă uit în jur. Îmi privesc mâinile. Oare mă ating părți din Devon? Asta ar trebui să simt? Simt căldura din sistemul de ventilație din tavan. Dar e doar aer venit din centrală. Oare e Devon înăuntru? Unde ajungi după

ce ești ars și transformat în fum care se ridică în aer? Poate ești absorbit de sistemul centralei și suflat înapoi prin gurile de ventilație. Ridic din umeri.

— Poți să-l mai simți pe Devon? mă întreabă doamna Brooks din nou.

— Poate. Dar nu sunt sigură că e el. Ar putea fi oricine. Cum l-aș putea simți pe el?

— Mă refer la ce a făcut pentru tine. La lucrurile pe care le-ai făcut împreună. Ți lipsește, dar va fi mereu cu tine. Doar că într-o altă formă.

Nu-l vreau într-o altă formă. Îl vreau la fel. Așa cum era înainte. Când îmi pregătește popcorn și ciocolată caldă. Și când mă învață ce să spun și ce haine să port și cum să nu fiu ciudată ca să nu râdă copiii de mine. Și când joacă baschet cu mine. Îmi dă întotdeauna o șansă să câștig; se împiedică sau se mișcă foarte încet, sau se îndreaptă în direcția greșită când fac o fentă. Îmi dau seama când face ceva dinadins dacă mă uit la gura lui. Își mișcă buzele într-un anume fel când se gândește. Când face o șmecherie, își mișcă altfel buzele. Dar când face câte o șmecherie, o face ca să fie drăguț cu mine.

Ăsta e Devon pe care îl vreau. Nu pe Devon care plutește prin aer.

Dintr-odată se aude tare o melodie country.

E telefonul mobil al doamnei Brook.

Folosește comportamentul Privește Persoana când se uită la mine și nu-mi place asta. În plus, nu răspunde la telefon. Nu mai suport zgomotul cântecului de cowboy.

— Dacă nu răspundeți la telefon, persoana care vă sună o să vă simtă Lipsa, îi spun.

Răspunde, dar Privește Persoana în continuare în timp ce vorbește la telefon.

Mă bag sub masă ca să scap de privirea ei. Doamna Brook insistă mereu să o privesc în ochi. Zice că putem

citi emoțiile în ochii oamenilor. Eu nu pot. Ochii mi se par mereu la fel. Buzele sunt cele care se mișcă tot timpul. Pe acolo ies cuvintele. Știu ce vor oamenii să spună doar privindu-le buzele, deși doamna Brook zice că asta nu e singurul mod pentru că nu ai o imagine completă despre ce vor să spună doar privindu-le buzele. Eu pot. Eu citesc de pe buze.

Mă uit la lemnul de pe partea de dedesubt a mesei.

Nu e lemn finisat.

E lemn aspru.

Ca lemnul din care e făcut cufărul lui Devon.

Îl ating. E aspru. Îmi trec un deget peste lemn înainte și înapoi, mai tare și mai tare până când mă zgârii într-o așchie. Trec iarăși cu degetul peste așchie.

Acum e o picătură de sânge pe lemn. E roșie și se împrăștie... se strecoară într-o crăpătură acoperind lemnul nefinisat.

Cum e cufărul lui Devon.

— Nu!

Frec lemnul tot mai tare și mai tare încercând să șterg sângele, dar nu se ia.

— Caitlin!

Apăs cu degetul pe lemnul aspru și frec și mai repede și mai repede și mă doare, dar nu-mi pasă pentru că vreau să opresc sângele, dar e tot acolo și nu-l pot opri.

— Caitlin!

— Nu îl pot opri!

— Caitlin!

Doamna Brook mă strigă de undeva și o simt cum mă trage de braț, dar mă smucesc din strânsoarea ei.

— Nu!

Trebuie să șterg sângele! Trebuie. Trebuie! TREBUIE!

Nu mai văd, nu mai simt și nu mai aud nimic, doar niște țipete undeva departe.